

дума, всички-те природни явления, всички-те разнообразни предмети, които му са мяркатъ предъ очи-те, заинтересоватъ и възбуждатъ любопитство-то му, като става безкрайна тема за разговори и питания.

Това е първо-то посочване на природата, първо-то явление на умственни-те способности, които сѣ нуждаятъ отъ развитие. Но, наместо да насърдчаватъ и да са възползуватъ отъ тия първи чувства на дете-то, какво правятъ?

Най-напредъ отговарятъ на питания-та му безъ никакво определение и тълкование, малко следъ това после излизатъ изъ търпение и отпъждатъ го съвсемъ отъ себе си; думатъ му, че то е твърде любопитно дете, че е твърде послушно, че то ще са науче за всички-те тия неща по-после, когато порасте и когато го дадѣтъ въ училище-то.

Между това обаче немогатъ тъй лесно да задоволятъ бедно-то детенце; то пакъ начне да имъ задава питания, догдето, най-после, сѣвършено го отучатъ отъ тая насѣщна потребность.

Тогавъ дете-то, на което естествени-те стремления постоянно противодействуватъ, изгубва навикъ-тъ си да наблюдава, престава вече отъ да задава питания, или ако и да прави това, обаче твърде на рядко; отъ тогава нищо вече не възбужда чувствование-то му; става хладно-крѣвно къмъ всичко, което би докачило любопитство-то му или възбудило умственна-та му деятелность; способности-те му начинатъ да вехнатъ и да отпъиватъ;